

Babiczky Tibor

A TENGERÉSZ

Alkonyatkor az égen,
ezüsthását mutatva,
akár egy haltetem,
sovány hold lebeg.
A távolban püffedt felhők:
vízbe fúlt emberek.

A tenger és a dohány
illatára gondol.
Vihar előtt a dermedt,
lúdbőrös víztükörre.
Óramutatókra, melyek
eltérő ütemben

az idő mozdulatlan
középpontját
újra és újra körbetáncolják.
A kivetett horgonyra gondol.
A meglepetésre, hogy
a mélybe nem

süllyedt alá.
A súlyos vasdarab
a vízen fennmaradt.
S kígyóként a felszínen
tekergett a lecsévél
lánc körülötte.